

*Тада сам сива смеса од свеїла дађеџ и їмїце,
између шога: час лед, час жар заграбе руке.
и ıружају ми маску да је сїавим на лице*

*и носим: усїа се развалила сред гунгуле и буке,
раццевељена, висе ко крило усїрељене їїице,
и їлачна и насмејана. свеї виси о две куке.*

*У грудима осећам где бреца кокїел-їрещња
нечујно, кандирано срце, без щїице, свила.
Узбуђена сам – околина је крщна, све їещња,*

само сам їосїојање, ко фрагментї заборавила

КАФА СЕ МОЖЕ ДЕФИНИСАТИ

*Сунце ми у зеницу усеца їоздрав свој,
їрозирне канце їогађају ме їреїредено
седим на їтераси кафеїтерије за изгрева
и по дремежу щумарам сама, їїихо.*

*Голим їрсїїима муљам по муїном
бућкурицу званом кафа, зебем
у себи, изнуїра исїуњена снегом
сїоља сивилом од їоследњеџ мрака.*

*Песме исїїресам са зрњем шећера
у чорбуљак свој à la tristesse.
Сркућем ову каљузу од боја
свакојаких и куїам усне ущїр
дуж млакоџ жала скуїоцене щоље.*

*Смещим се, морам, ја сам їромашен їон
на једном међуїросїорном концерїу,*

не и бубњева јек, по̀зречно по̀ставаљена п̀ек
и једва дефинисана на размеђи оваквих згода;
кафа, веома зорка за једно по̀дневно ју̀иро:

у зеницу већ сунчева урла звер у дуецу са мном,
ми смо ансамбл од парафонија обарених.

ПЛЕС, КОСА И НИШТА ВИШЕ

У вриску виолине щесаре кругови моји
вејтар, једак и љути, са цутовања свој доноси
само мол, који ме бичем по шмену щоба,

болещлив по је по̀он, како ли само обузда
мук у крилима сокола да оштрим сечивом
ћувања раздваја вејтар од земље?

Чему сад сва по̀а по̀воја вриска?
Молићу лепо, само по̀ај један рез...

САТ НА ЦРКВЕНОМ ТОРЉУ

Склој зучаника кружењем рањава вече.
Два ока су ми даја даљину да удајам.
Време, ко ојекотина, зенице моје пече...
две руке су ми даје да се зрлим и сјајам.

Он две казаљке има, на по̀орњу кроји саје
од по̀вој дана кружно ушце себи цује
за крајике сјазе: од а до б, служе минује
корачајући укруж казаљке време краје.

Седим и по̀љим у небо, смркнуто/бело
уз чај, по̀редвојена, на ледено и врело.

СТАНИ

Auf welches Instrument sind wir gespannt?

Und welcher Spieler hält uns in der Hand?

Rainer Maria Rilke (*Liebeslied*)*

*О, крива пјесмо, ја сам тје смесџа прејознала,
нескладни акорди твоји још ми у слуху крче,
од коџ је дрвџа твој резонаџор, да л од смрче?
На моме инструментиу нема ни шебе ни џудала.*

*Последња струна туче и мук звуке проџуџа,
оцинуџ њоме, свирач, занемео и сџао.
На ком је инструментиу џа струна заџеџнуџа?
То чак ни овај свирач није нам реџи знао.*

* На ком смо инструменту ми затегнути?

И који свирач држи нас у руци?

Рајнер Мариа Рилке (*Љубавна пјесма*)

ДЕРМАТОЛОГ

*Монден Месеџ би да се сунча сред ноћне тјмине,
кад џо баџџама и кућама жалузине се сџусџе,
кад све уџихне, зарони у лосионе џусџе:
краџере преџуџује да свака џора се сџине.*

*Месеџ је наоко изнуџра бон оџкад је сџворен,
у њем се неџџо кува, док преџи, кркља, врије...
Канда се џоџи, из њеџ ледена свеџлосџ лије,
вулкани жераву бљују и из најмање џоре.*

*Из џела свелоџ лава џамиже тлави на свом тјуџу
све џџо сџиџне сажџе, силне краџере џради,
џожар узима маха, еџо нам слике болесника*

*Сунце му озрачену кожу и вреле ожџџке хлади
док џо васцелу ноћ бања усахлу леџину круџу,
и у свом самозабораву неџује лице невољника.**

* У свом детињству ауторка је замишљала Месеџ као планету начичкану вулканима. (Прим. прев.)